

административних способности донела одлуку да изradi такав програм. Овим документом су биле предвиђене законодавне активности у наредне четири године са циљем даљег усклађивања са правном тековином ЕУ. НПИ је представљао први вишегодишњи програм усклађивања са правном тековином ЕУ.

Поред преговора о закључивању Споразума о стабилизацији и придруживању, Србија је паралелно преговарало још два споразума са Европском заједницом. Наиме, на предлог Европске комисије, Савет ЕУ је у новембру 2006. године усвојио мандате за преговоре о споразумима о визним олакшицама и споразумима о реадмисији са Босном и Херцеговином, Македонијом, Црном Гором и Србијом.

Циљ ових преговора се огледао у постизању споразума који би олакшали успостављање непосредних контаката између људи као предуслов за јачање и развој свеукупних економских, научних, културних и других односа између уговорних страна.

Како је, међутим, добијање визних олакшица условљено усвајањем и применом јасних правила о борби против илегалне миграције, предуслов за ступање на снагу споразума о визним олакшицама је ступање на снагу споразума о реадмисији којим свака држава западног Балкана прихвата своје држављане који илегално бораве на територији ЕУ као и друга лица која су преко територије ових држава ушла у ЕУ.

Споразум о визним олакшицама и Споразум о реадмисији између Европске заједнице и Републике Србије су потписани 18. септембра 2007. године. Првим се поједностављује процедура и смањују издаци за издавање виза, прецизира које категорије особа имају право на издавање виза на дужи временски период (чак до пет година) са више улазака као и категорије особа које имају право на бесплатне визе. С друге стране, Споразумом о реадмисији се успостављају брзе и ефективне процедуре идентификације, те безбедног и уредног повратка особа које (више) не испуњавају услове уласка, боравка или настањивања на територији било које државе чланице Европске уније или Србије. Споразуми су ступили на снагу 1. јануара 2008. године.

Коначни циљ две стране је било укидање виза за државе западног Балкана, а закључивање Споразума о визним олакшицама и Споразума о реадмисији је требало да буде међукорак на том путу, који би допринео јачању поверења две стране као основног услова за укидање виза.

Дијалог о визној либерализацији са ЕУ је отворен 30. јануара 2008. године. Европска комисија је припремила детаљну „Мапу пута” са критеријумима које свака држава у процесу визне либерализације треба да испуни. На основу процена да је Србија испунила постављене критеријуме, Европска комисија је **15. јула 2009. године представила Предлог измене Уредбе бр. 539/2001** којом се либерализује визни режим са Републиком Србијом. **На састанку министара унутрашњих послова 30. новембра 2009. године, донета је одлука о укидању виза** заостанак до 90 дана за држављане Србије, Црне Горе и Македоније, чиме је ефективно укинута визна резим за грађане Србије после 18 година постојања. Шест месеци касније укинута су визе и за држављане Босне и Херцеговине и Албаније.

Србија је званично поднела захтев за пријем у чланство ЕУ 22. децембра 2009. године. Подношење захтева за пријем у чланство представља јасну поруку о намери и спремности Републике Србије да испуни све политичке, привредне, институционалне и правне критеријуме за чланство у ЕУ.

Савет министара спољних послова ЕУ је 14. јуна 2010. донео одлуку о почетку ратификације ССП са Србијом чиме је Европска комисија добила одобрење да почне процедуру оцењивања захтева Србије за пријем у чланство ЕУ.

Србија је 25. новембра 2011. добила Упитник ЕК са 2,563 питања на основу којих је ЕК донела своју оцену о могућностима за пријем Србије у ЕУ. Србија је доставила одговоре за 45 радних дана, тј. 31. јануара 2011. На основу одговора које је Србија доставила на Упитник, 12. октобар 2011. ЕК је објавила Мишљење о захтеву Србије за пријем у чланство (тзв. avis) и препоручила давање статуса кандидата Србији и отварање приступних преговора уз списак услова везаних за питање Косова и Метохије.